

[Jørgen Jørgensen.]

en anden fremgangsmåde, hvis jeg havde været minister, end den højtærede minister har gjort med hensyn til, hvad man skulle foretage overfor disse elever, men det er en ting for sig. Jeg er enig i den holdning, ministeriet har indtaget. Man må respektere domstolens afgørelse; og når en embedsmand er frikendt for de klager, der er rejst imod ham, må han have adgang til at udføre sin embedsgerning. Og de, der vil leve indenfor samfundets rammer og drage nytte af de fordele, samfundet iøvrigt byder på, må indordne sig under disse forhold.

Jeg kan, som jeg allerede har sagt, love den højtærede minister, at jeg skal arbejde med på, at der kan opnås et resultat under lovforslagets videre behandling. Men der er eet område, på hvilket jeg ikke kan gå på akkord.

Inger Merete Nordentoft: Den højtærede undervisningsminister spurgte, om man skulle påtvinge forældrene en ordning, som de ikke selv ønsker. Ministeren forlanger altså, at forældrene skal have givet en opinion tilkænde, før ministeren vil gå til at oprette skolenævn ved alle skoler. Man har så ofte set i det folkelige arbejde, at i det øjeblik en befolkningsgruppe fik tillagt et arbejde og et ansvar, så først vågnede dens store interesse. Det er en kendsgerning, at der i loven af 1933 var lagt mange sten i vejen, før man kunne få forældreråd. Jeg synes, at man i stedet for at drage den konsekvens af, at der ikke kom så mange forældreråd efter den gældende ordning, helt at lade være med at kræve forældreråd nu og forlange et omsvøb, før der bliver dannet skolenævn, skulle have ryddet alle stenene væk og sagt, at der skal være skolenævn ved hver skole. Så havde man bedre kunnet forstå, at den højtærede minister virkelig var interesseret i at få skolenævn ved alle skoler.

Jeg har ligesom andre af ordførerne med beklagelse hørt, at fejlen i lovforslaget lå i den paragraf, hvori det står, at staten skal refundere skolefonden alle udgifter til konsulenten for særundervisning. Da vi drøftede oprettelsen af disse konsulentstillinger med ministeren, var der enighed om, at det ville være det bedste, om staten påtog sig hele udgiften, idet man var klar over, at der ellers ville være mulighed for, at man flere steder ville vige tilbage for oprettelsen af disse stillinger. Jeg tillægger det stor betydning, at man får finansministeriet til at godkende, at staten overtager hele udgiften.

Ministerens reaktion på min bemærkning

om, at affæren i Ranum var egnet til at holde folk væk fra seminarierne, var jo voldsom. Den højtærede minister påberåbte sig sin ret til at stille eleverne nogle spørgsmål. Det lyder uhyre jævnt og ligetil, men hvis man — og det er nødvendigt — skal holde sig til, hvad der er kommet til offentlighedens kundskab i denne sag, ved man, at disse spørgsmål er stillet efter en overraskende skarp irttesættelse. Man ved, at de er stillet i eksamensform, hvorved det var eleverne umuligt at få støtte i de dokumenter, der fandtes i sagen, og man ved yderligere, at de er stillet, efter at den højtærede undervisningsminister havde sagt til eleverne, at egentlig var han berettiget til straks at rejcere dem alle eller nogle enkelte, men nu ville han først se, hvordan de besvarede disse spørgsmål. Det er en meget hårdhændet måde at stille spørgsmål på, og jeg vil bestemt reagere overfor, at ministeriet stiller spørgsmål af denne art. Nu bagefter kalder den højtærede undervisningsminister disse spørgsmål for en studie i psykologi, hvor man ser, hvor letkøbt folk danner sig deres meninger. Der var også noget om, at meningerne havde fulgt rådet i „Land og Folk“s spalter. Jeg fik ikke rigtig fat på det, men glæder mig til at se det i det stenografiske referat. Ministeren kan ikke forstå, at jeg kalder dette en behandling ovenfra nedad. Jeg ved ikke, hvad man ellers skal kalde det. Ministeren finder det ligefrem bedårende, at jeg kalder det en behandling ovenfra nedefter, medens det efter hans mening havde været rigtigt at kalde det en behandling indefra opefter. Jeg må tilstå, at jeg forstår slet ikke dette akademiske hårkløveri, og det har været mig aldeles umuligt at finde nogen mening i at erstatte de to ord, jeg har brugt, med de to ord, ministeren brugte. Jeg forstår heller ikke logikken i, at jeg skal hænges op for en udtalelse af en professor, der ikke engang blev navngivet, og som jeg slet ikke kender, om, at man har ret til at danne sig en mening og senere glemme sin begrundelse. Det minder lidt om, at nu prøver vi på at bruge alt det skyts, der tilfældigt falder os i hænde, og så er der nok nogle, der på grund af kanontordenen vil glemme, hvad det virkelig drejer sig om. Det samme gælder det, at man pludselig vil drage min sag ind og parallelisere den med Kaalund-Jørgensen-sagen.

Den højtærede minister glemmer ganske, at i den såkaldte Nordentoft-sag var der to opinioner, medens jeg aldrig nogensinde har hørt tale om mere end een opinion i Kaalund-sagen. Det gør en væsentlig forskel. Det er i